

Františkovo slovo

č.20

Papež František se setkal s Italskou konfederací bratrstev Milosrdenství

Petrův nástupce: Finanční trhy mají národům sloužit, nikoli nad nimi panovat

František: Kdo platí za korupci?

Římský biskup k anglikánskému primasovi: Nezapomínejme na tři pé

Papež: Svět bez dialogu se dusí

Petrův nástupce se setkal s italskými soudci a státními zástupci

Papež kázal o východisku ze zkaženosti

Zrodit k víře, znamená zvěstovat, že nejsme sirotci

Církev: Bůh formuje lid

Žít zkušenost víry, znamená nechat se živit Pánem

Papež: Jasné ne drogám a jejich legalizaci

Petrův nástupce: Náboženská svoboda je možnost hledat pravdu

František kázal o svobodě srdce

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František se setkal s Italskou konfederací bratrstev Milosrdenství

Papež František ve své promluvě připomněl, že bratrstva Milosrdenství jsou „starobylym výrazem katolického laikátu a jsou na italském území pevně zakořeněna“.

„Veškerá vaše služba čerpá svůj smysl a formu ze slova milosrdenství. Latinské slovo misericordia totiž etymologicky znamená „miseris cor dare - dát srdce ubožákům“, těm, kteří jsou v nouzi a trpí.“

Právě to učinil Ježíš, pokračoval Svatý otec: otevřel Svoje Srdce ubohosti člověka. Evangelium je plné příhod, z nichž vysvítá Ježíšovo milosrdenství, nezištnost Jeho lásky k trpícím a slabým. Podle příkladu našeho Učitele jsme také my povoláni stávat se bližními a mít účast na stavu lidí, které potkáváme.

„Je třeba, aby naše slova, gesta a postoje vyjadřovaly solidaritu, vůli nezůstat bez účasti na bolestech druhých a to s bratrskou vroucností a bez jakékoli formy paternalismu. Máme k dispozici mnoho informací a statistik o chudobě a lidském soužení. Hrozí nám, že budeme informovanými a odtělesněnými diváky těchto skutečností anebo budeme pronášet krásné proslovy zakončené verbálním řešením a zůstaneme stranou reálných problémů. Samá slova, slova, slova a nedělá se nic. Takové je riziko. Pro vás to neplatí. Vy pracujete a pracujete dobře! Ale riziko zde existuje... Občas slyším některé konverzace mezi lidmi, které znají statistiky: »Jaké barbarství Otče! Jaké barbarství!«. Ale co s tím barbarstvím děláš Ty? Nic... mluvím! To nic neřeší. Slova jsme slyšeli až příliš. Je zapotřebí jednat. Konat skutky, které konáte vy, křesťansky svědčit, jít za trpícími, přiblížit se k nim jako to činil Ježíš. Napodobujme Ježíše, který šel do ulic a neplánoval ani chudé, ani nemocné, ani invalidy, které potká cestou. Zastavil u prvního, na něhož narazil, stal se přítomnou oporou, znamením blízkosti Boha, který je dobrotou, prozřetelností a láskou.“

Činnost vašich sdružení se inspiruje sedmi skutky tělesného milosrdenství, které bych rád vyjmenoval – pokračoval papež - protože nám prospěje, uslyšíme-li je znovu: dát najíst hladovým, napít žíznivým, obléci ty, kteří nemají, co na sebe, ubytovat pocestné, navštěvovat nemocné, navštěvovat vězněné, pohřbívat mrtvé. Vybízím vás, abyste s radostí pokračovali v této svojí činnosti a připodobňovali jí činnosti Kristově.

„Drazí bratři a sestry, děkuji! Opět vám všem děkuji za to co činíte. Pán vám žehnej a Matka Boží opatruj. A prosím nezapomeňte se modlit za mne. Já to také potřebuji. Díky.“

Loučil se papež František se členy Italské národní konfederace fraternit Milosrdenství, kteří dnes přijeli do Věčného města.

Petrův nástupce: Finanční trhy mají národům sloužit, nikoli nad nimi panovat

Vatikán. Příležitost vyslovit se k zásadní otázce sociální rovnosti bylo pro Petrova nástupce dnešní setkání s účastníky symposia pořádaného v Římě Papežskou radou *Iustitia et Pax* a věnovaného problematice finančních investic. Studijního symposia o dopadu investic, jak zmínil ve své promluvě papež František, se účastnili také představitelé římské kurie. Zodpovědný investor, řekl papež, je si vědom existence závažných nerovností, hlubokých sociálních rozdílů a tíživých nevýhod, do nichž jsou uvrhovány celé národy.

„Takový investor se obrací k finančním institucím, které používají zdroje k prosazování ekonomického a sociálního rozvoje chudého obyvatelstva a investují za účelem uspokojení základních potřeb, tedy do zemědělství, do přístupu k vodě, do důstojného bydlení za dostupné ceny, jakož i do primárních služeb zdravotnictví a školství.“

Máme velice zapotřebí - řekl dále papež s užitím myšlenky z knihy kardinála Müllera *Chudá pro chudé*,

poslání církve - poznat krásnou pravdu o původní spojitosti mezi profitem a solidaritou, existenci plodné cirkulace mezi zisky a dary. Úkolem křesťanů je objevit, žít a zvěstovat všem tuto cennou a původní jednotu profitu a solidarity. Je důležité, aby etika našla svoje místo ve finančnictví a trhy se daly do služeb zájmu národů a obecného blaha lidstva, pokračoval papež:

„Nemůžeme již déle tolerovat, aby finanční trhy panovaly nad osudy národů, místo aby sloužily jejich potřebám, anebo aby někteří za pomoci spekulativního finančnictví prosperovali, zatímco mnozí trpěli tíživými konsekvencemi takového počínání. Technologická inovace urychlila finanční transakce, ale toto urychlení má svůj smysl do té míry, v jaké dokáže lépe sloužit obecnému dobru. Zvláště spekulování s cenami potravin je skandálem, který má vážné důsledky na dostupnost potravy pro ty nejchudší. Je naléhavé, aby se vlády celého světa přičinily o rozvoj mezinárodního rámce prosazujícího investiční trhy, který budou mít vysoký sociální dopad a budou čelit skartační ekonomii a ekonomii exkluze.“

V závěru své promluvy papež zmínil dnešní liturgickou připomínku sv. Juliány a Quirica, matky se synem, kteří se vzdali majetku a šli vstříc mučednictví. „Společně prosme Pána, končil Petrův nástupce, aby nám pomohl nikdy nezapomenout na prchavost pozemských dober a zasazovat se za obecné dobro upřednostňováním chudých a slabých.“

16.6.2014

František: Kdo platí za korupci?

Vatikán. Zkaženost mocných je nakonec placena chudými, kteří se kvůli chamtivosti druhých ocitají bez toho, co potřebují a na co mají právo – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. „Jedinou cestou k přemožení hříchu korupce, uzavřel papež, je služba druhým, která očišťuje srdce.“

„Jeden velmi tristní příběh, třebaže velmi starý, je dosud zrcadlem jednoho z hříchů, který je nejvíce na dosah: korupce.“ Takto papež František komentoval dnešní první čtení (1 Král 21,1-16) o Nábotovi a jeho vinici, které se zmocnil král Achab. Ten si usmyslel, řekl papež, že „si trochu rozšíří svoji zahradu a chtěl vinici odkoupit, ale Nábót odmítne, protože jde o „dědictví po předcích“. Král se velice rozmrzí, takže jeho manželka Jezabel zosnuje past a za pomoci falešných svědků nechá předvést Nábota před soud, odsoudit k smrti a ukamenovat. Potom předá vytouženou vinici manželovi, který – poznamenal papež – „si ji klidně vzal jako by se nic nestalo. Tento příběh se neustále opakuje mezi těmi, kteří mají hmotnou, politickou či duchovní moc“:

„V tisku často čteme, jak skončil u soudu politik, který kouzelně zbohatl. Skončil před soudem šéf podniku, který pohádkově zbohatl, tedy vykořisťováním svých zaměstnanců. Mluví se příliš o prelátovi, který se příliš obohatil, opustil svoje pastorační povinnosti, aby pečoval o svoji moc. Tak je to se zkorumpovanými politiky, podnikateli i církevními hodnostáři. Jsou taková všude. A je třeba si říci pravdu: korupce je hřích, který je na dosah a jehož se dopouští ten, kdo má ekonomickou, politickou či církevní pravomoc nad druhými. Všichni jsme pokoušeni korupcí. Tento hřích je na dosah, protože kdo má nějakou pravomoc, cítí se mocný, cítí se skoro Bohem.“

„Ostatně – pokračoval papež – zkaženost vzniká na cestě vlastního bezpečí. Blahobyt, peníze, moc, samolibost, pýcha... a potom všechno ostatní, včetně zabití. Otázkou však je, ptá se: Kdo platí za korupci? Ten kdo dává úplatek? Nikoli - odpovídá - ten je pouhým prostředníkem. Ve skutečnosti korupci platí chudí“:

„Mluvíme-li o zkorumpovaných politicích či zkorumpovaných ekonomech, kdo za to platí? Platí nemocnice bez léků, nemocní, o které se nepečuje, děti bez vzdělání. Oni jsou moderními Náboty, kteří platí za zkaženost druhých. A kdo platí korupci nějakého preláta? Platí ji děti, které se neumějí pokřičovat, platí ji věznění, kterým není věnována duchovní péče. Platí chudí. Zkaženost je placena chudými, materiálně i duchovně chudými.“

„Avšak jediným východiskem z této zkaženosti, řekl dále papež, jedinou cestou k překonání pokušení a

hříchu korupce, je služba. Korupce totiž vychází z domýšlivosti a pýchy, zatímco služba pokojuje. A skromná dobročinná láska pomáhá druhým.“

„Dnes sloužíme mši za tyto velmi početné lidi, kteří platí za korupci a za život zkorumpovaných. Tito mučedníci politické, ekonomické a prelátské korupce. Modleme se za ně. Kéž nás k nim Pán přiblíží. Zajisté byl nablízku Nábotovi ve chvíli kamenování, jako byl nablízku Štěpánovi. Kéž jim je Pán nablízku a dává jim sílu, aby šli vpřed ve svém svědectví.“

16.6.2014

Římský biskup k anglikánskému primasovi: Nezapomínejme na tři pé

Vatikán. Po roční přestávce vykonává v těchto dnech oficiální návštěvu u Svatého stolce primas anglikánské církve Justin Welby. Canterburský arcibiskup nastoupil do svého úřadu téměř souběžně s papežem Františkem. Jeho loňské setkání s římským biskupem poukázalo na nutnost zintenzívnit ekumenický dialog a pracovat pro společné dobro. Dnešní audience vyzdvihla konkrétní aspekty této spolupráce – zejména společný boj obou církví s novodobými formami otroctví a obchodováním s lidmi. V úvodu své italsky pronášené promluvy papež František položil tutéž otázku, se kterou se Ježíš obrátil na své učedníky: “O čem jste cestou rozmlouvali?” (Mk 9,33).

„Byli tiše, protože se styděli za svou diskusi o tom, kdo z nich je největší. Také nás mate vzdálenost, která dělí Pánovo povolání od naší ubohé odpovědi. Před jeho milosrdným pohledem nemůžeme předstírat, že by naše rozdělení nebylo pohoršující, že to není překážka v hlásání evangelia spásy celému světu. Náš zrak nezřídka zatemňují dějiny našeho rozdělení. Naše vůle se nikoli pokaždé osvobozuje od oné lidské ambice, která občas doprovází dokonce i naši touhu hlásat evangelium podle Pánova přikázání (srov. Mt 28,19).“

Ačkoliv se jednota v úplnosti jeví jako vzdálený cíl, pokračoval Petrův nástupce, musíme k němu orientovat každý krok vzájemného ekumenického úsilí. Citoval pak z dekretu o ekumenismu II. Vatikánského koncilu (*Unitatis redintegratio*,24), který vyzývá ke spolupráci, aniž by se kladly překážky cestám Prozřetelnosti a podnětům Ducha svatého. Poté se František vrátil do minulosti a vzpomenu na mnohé svědky víry.

„Jsme dlužníky velkých světců, učitelů a společenství, kteří nám v běhu staletí předávali víru a dosvědčují naše společné kořeny. Včera, o slavnosti Nejsvětější Trojice, jste, Vaše Milosti, slavili nešpory v kostele sv. Řehoře na Celiu, odkud papež Řehoř Veliký vyslal mnicha Augustina a jeho druhy, aby přinesli evangelium národům Anglie. (...) Tato slavná pouť zanechala hlubokou stopu v církevních institucích a tradicích, které sdílíme a které jsou pevným základem našeho bratrství.“

Na tomto základu mohou stavět ekumenické komise anglikánské a katolické církve, poznamenal římský biskup a navázal na loňské setkání s anglikánským primasem. Obě strany tehdy projevíly znepokojení nad zlem, které sužuje lidstvo, ve formách novodobého otroctví a obchodování s lidmi, a také konkrétní snahu je potírat.

„Na tomto širokém poli činnosti, které se projevuje ve vší naléhavosti, byly zahájeny významné projekty ve vzájemné ekumenické spolupráci, avšak také ve spolupráci s občanskými institucemi a mezinárodními orgány. V našich společenstvích vznikly mnohé charitativní iniciativy (...), míním zejména akční síť proti obchodu se ženami, kterou vytvořily četné ženské řeholní instituty. Zavažme se k tomu, že vytrváme v boji proti novým formám otroctví. (...) Děkuji Bohu, že nás uschoptil ke společnému, vytrvalému a rozhodnému vystoupení proti tomuto hluboce zhoubnému jevu.“

Končil papež František svůj italský pozdrav anglikánskému primasovi, po kterém spontánně anglicky dodal:

„Nezapomínejte na tři pé.“

„Tři pé...“, divil se arcibiskup Welby.

„Prayer, peace, poverty - Modlitba, pokoj a chudoba. Musíme jít spolu.“, vysvětloval František.

„Musíme jít spolu“, souhlasil anglikánský arcibiskup Canterbury před společnou modlitbou v kapli Urbana VIII. v Apoštolském paláci.

16.6.2014

Papež: Svět bez dialogu se dusí

Řím. V římské čtvrti Zátibeří v neděli večer papeže Františka, navzdory hrozícím bouřkám, očekával pestrobarevný tisícový zástup. Stáli v něm také nemocní a chudí lidé, emigranti, uprchlíci z Lampedusy. Těm všem se věnuje laická komunita Sant 'Egidio, která Petrova nástupce pozvala do svého sídla. Dalších tisíc lidí, zejména seniorů, bezdomovců a zástupců různých hnutí a náboženství, papeže vítalo v bazilice Panny Marie. František po tiché modlitbě před mariánskou ikonou Matky Boží slitovně vyslechl zakladatele komunity a italského historika Andreu Riccardiho. A poté již následovalo několik svědectví.

Syrsko-pravoslavný biskup Damašku, Jean Kawak, vyprávěl o osudu svého lidu, „uvězněného ve zlu“, a prosil o výraznější mírové úsilí. Devadesátiletá paní mluvila o „skartační společnosti“, mladá žena o periferii, odkud pochází. A vystoupili také zástupci dalších „znevýhodněných“ kategorií – nezaměstnaných lidí, nositelů zdravotního postižení, romského etnika, přistěhovalců. Papež ve své odpovědi poukázal na spiritualitu italské komunity, která spočívá v naslouchání Božímu slovu a modlitbě.

„Modlitba chrání anonymního městského člověka před pokušením, která mohou ohrožovat také nás: protagonismus, okolo něhož se točí všechno, lhostejnost a sebelitování.“

Kdo naslouchá Božímu slovu, vidí Pána a vidí druhé, pokračoval papež František.

„Také vy jste se naučili vidět druhé, zejména v chudých. Přeji vám, abyste žili životem, kde se mísí ten, kdo pomáhá, s tím, komu je pomáháno. Pozornost pozvolna přestává být pozorností a stává se setkáním, objetím: mísí se ti, kdo pomáhají, s těmi, kterým je pomáháno. Kdo je protagonistou? Oba anebo lépe řečeno: objetí.“

„Budte a zůstaňte komunitou spolu s chudými“, vyzýval dále papež a vyslovil potěšení nad tím, že vidí množství starých lidí. „Zacházení se starými a s dětmi je indikátorem kvality společnosti“, dodal a opětovně nastínil smutný scénář „skartační společnosti“.

„Co neprodukuje, to se zahodí. A dnes je krize tak veliká, že se odepisují i mladí. (...)To se děje dnes v této unavené Evropě. (...) V Evropě, které se unavila, nezestárla, je unavená. Neví, co dělat.“

Musíme Evropě pomoci, aby omládl a našla své kořeny, vybízel Svatý otec. A také chudí lidé jsou v určitém smyslu „nárožním kvádrem“ při budování této společnosti, dodal.

„Bohužel, spekulativní ekonomie je dnes činí ještě chudšími a zbavuje je podstatného, bydlení a práce. To je nepřijatelné! Kdo žije solidaritu, nepřijímá to a jedná. Slovo solidarita by mnozí chtěli vyškrtnout ze slovníku, protože určité kultuře připadá jako nadávka. Nikoli! Solidarita je křesťanské slovo!“

„Je zapotřebí více modlitby a více dialogu“, zněla papežova závěrečná výzva v bazilice Panny Marie v Zátibeří. „Svět se bez dialogu dusí. Dialog je však možné začít jedině od vlastní totožnosti. Nemohu se tvářit jako bych měl kvůli dialogu jinou identitu“, zdůraznil papež František.

Poté pěšky odešel do nedalekého sídla komunity Sant 'Egidio na stejnojmenném náměstí. Ještě předtím však spatra dodal:

„Hodně se modlete. Ve světě potřebujeme modlitbu – za mír, za potřebné, za nové chudé, za národy, které válčí a ty, které válkou trpí. Modlitba je zbraň, kterou se můžeme dotýkat Božího srdce. Budeme-li se modlit, On nás vyslechne. Svěřuji vás modlitbě, za chudé a za pokoj.“

Komunita Sant' Egidio od svého vzniku pěstuje ekumenický i mezináboženský dialog. Včerejšího setkání se proto mimo jiné účastnila také delegace římské židovské obce. Její předseda Riccardo Pacifici papeži Františkovi předal oficiální pozvání k návštěvě římské synagogy.

17.6.2014

Petrův nástupce se setkal s italskými soudci a státními zástupci

Vatikán. Petrův nástupce dnes přijal necelých tři sta členů italské Vrchní rady soudců a státních zástupců (*Consiglio Superiore della Magistratura*), tedy samosprávného orgánu, který zajišťuje nezávislost výkonu soudní moci. Ve své promluvě nastínil etické aspekty soudcovského úřadu.

"Mezi vlastnostmi soudce by měla zejména převažovat moudrost. To však není ctnost, která vede k nehybnosti – Jsem obezřetný, proto zůstávám stát. Nikoliv. Je to ctnost ovládnutí, ctnost nesoucí záležitosti kupředu, ctnost, která podněcuje ke klidnému přezkoumání práva a skutečnosti, jež se má stát základem úsudku. Čím větší je moudrost, tím více roste vnitřní rovnováha, která tak bude schopna ovládat povahové popudy, osobní pohledy a ideologická přesvědčení."

Usilujte o to, abyste pro společnost byli vzorem morální celistvosti, vybízel dále papež, a to zejména v současném kontextu, kdy hodnotové bohatství vybledlo, zatímco demokracie stále prochází vývojem.

"Nechybějí vysoce hodnotná ponaučení a vzory, které vás mohou inspirovat. Rád bych se zmínil o světlé postavě Vittoria Bacheleta, který vaši radu vedl v nelehkém čase a stal se obětí násilí za takzvaných „olověných let“. Druhým příkladem je soudce Rosario Livatino, kterého zavraždila mafie a jehož beatifikační proces probíhá. Oba vydali vzácné svědectví stylu, který je vlastní věřícím křesťanským laikům – loajalita k institucím, otevřenost k dialogu, pevnost a odvaha v obraně spravedlnosti a lidské důstojnosti."

17.6.2014

Papež kázal o východisku ze zkaženosti

Vatikán. „Zkažený člověk popuzuje Boha a přivádí lid ke hříchu“. Papež František se ve své dnešní ranní homilii vrátil k Nábotovu mučednictví, které popisuje první kniha Královská (1 Král 21,17-29). Petrův nástupce zdůraznil, že pro zkorumpované lidi se nabízí jediné východisko: prosit o odpuštění. V opačném případě je čeká Boží hněv.

Když někdo nastoupí „cestu korupce“, poznamenal papež, „odnímá život, chce ovládat a sám sebe zaprodává“. Papež František dnes opětovně energicky odsoudil korupci. Podnět mu zavládovalo první čtení, které popisuje vyslání proroka Eliáše poté, co zkažený král Achab zabil Nábota, aby se zmocnil jeho vinice. Prorok Eliáš potvrzuje, že zkorumpovaný Achab se zaprodal. Tedy jako by opustil své lidské bytí a stal se zbožím, které se prodává a kupuje, poznamenal papež.

"To jej nejspíše vystihuje – je z něj zboží. A co Pán udělá se zkorumpovanými lidmi, ať už podléhají jakékoliv zkaženosti...Včera jsme označili tři typy, tři skupiny – zkorumpovaného politika, zkorumpovaného kšeftaře a zkorumpovaného církevního hodnostáře. Všichni tři poškozují nevinné, chudé, protože za večírky zkorumpovaných platí právě chudí. Jdou na jejich účet. Pán jasně říká, jak zasáhne: Přivedu na tebe neštěstí a zametu za tebou, vyhladím Achabovi v Izraeli každého mužského potomka, ať svobodného nebo otroka."

„Zkažený člověk Boha dráždí a vede lid do hříchu“, pokračoval Svatý otec. Ježíš to vyslovil zcela jasně : kdo budí pohoršení, ať se raději vrhne do moře. „Zpustlý člověk pohoršuje společnost a Boží lid“, podotkl římský biskup a dodal: „Pán tedy pro zkorumpované ohlašuje trest, protože pohoršují, využívají bezbranné, zotročují. Sežerou je ptáci nebes.“ Zkažený člověk, pokračoval František, se zaprodává zlu, aniž by to věděl – domnívá se totiž, že tak činí kvůli majetku a moci. Ve skutečnosti se však zaprodává, aby se dopouštěl zla a zabíjel. Pokud o někom prohlásíme, že je zkažený, musíme na

to mít důkazy, varoval papež. Když totiž nějakého člověka takto označíme, znamená to, že je odsouzený, že jej Pán zavrhnul.

"Zkažení lidé jsou zrádci a ještě něco víc. Zkorumpovaného člověka lze definovat jako zloděje a vraha. Další jeho definicí je budoucnost, která jej čeká. Tou je Boží prokletí, protože využíval nevinných a bezbranných a dělal to zdálky, v bílých rukavičkách, aniž by se pošpinil. A třetí věc – existuje však východisko, kudy ze zkaženosti ven? Ano! Když Achab slyšel tato slova, roztrhl si šaty, oblékl si žínici na holé tělo a postil se. Spal v žínici a chodil stísněn. Dal se na pokání."

Prosba o odpuštění je brána, vedoucí ze zkaženosti zkorumpované politiky, spekulanty i preláty, zdůraznil papež František. Pánovi se to zamlouvá a odpouští, doplnil. Odpouští však pouze tehdy, když zkorumpovaní udělají totéž, co Zacheus: „Pane, jestli jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně“, upozornil papež František.

"Když v novinách čtete, že ten či onen člověk je zkorumpovaný, že se někdo dopustil korupce nebo úplatkářství, což se nevyhýbá také některým prelátům, je naší křesťanskou povinností žádat za tyto lidi o odpuštění. Prosit, aby jim Pán dal milost pokání, aby nezemřeli se zkaženým srdcem..."

Je správné zkaženost odsuzovat a prosit o milost, abychom do ní neupadli. Ale je stejně tak správné modlit se za obrácení zkorumpovaných, zakončil papež ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Promluvy

16.6.2014

Zrodit k víře, znamená zvěstovat, že nejsme sirotci

Promluva papeže na sympoziu římské diecéze, aula Pavla VI.

Předně dobrý večer vám všem!

Jsem rád, že jsem mezi vámi!

Děkuji kardinálovi vikářovi za slova sympatií a důvěry a děkuji také don Giampiero Palmierimu a dvou katechetům Adovi a Pierpaolovi, kteří popsali situaci. Řekl jsem jim před chvílí, že už všechno pověděli za mne. Já dám požehnání a jdu pryč. (*smích, potlesk*) Jsou skvělí!

Chtěl bych říci určitě jedno, totiž že se mi moc líbilo, když jsi ty, done Giampiere, zmínil *Evangelii nuntiandi*. I dnes je to nejdůležitější pastorační dokument, který nebyl překonán pokoncilním vývojem. Musíme stále jít tímto směrem. Tato apoštolská exhortace je dílnou inspirace. A velký Pavel VI. ji psal vlastnoručně... protože po oné synodě se nemohli dohodnout, zda dělat exhortaci anebo nedělat, a nakonec relátor, kterým byl svatý Jan Pavel II. vzal všechny papíry a předal je papeži jako by řekl: „Zaříd' to, bratře!“. Pavel VI. to všechno přečetl a s trpělivostí sobě vlastní začal psát. Pro mne je to pastorační testament velkého Pavla VI. A nebyl překonán... Je to dílna pastorage. Díky, že jste jej zmínili a kéž je stále vaší oporou!

V tomto roce jsem se během návštěv několika farností setkal s mnoha lidmi, kteří mi většinou zběžně, ale s velkou důvěrou svěřovali svoje naděje a očekávání i svoje bolesti a problémy. I v mnoha dopisech, které denně dostávám, čtu o mužích a ženách, kteří pociťují dezorientaci, protože život je dost náročný a často uspěchaný a stěží se hledá jeho smysl a hodnota. Představuji si, jak rušný je den tatínka či maminky, kteří brzo vstávají, vyprovázejí děti do školy, potom jdou do práce často do míst, která jsou vzdálená a kde vládne napětí a konflikty... Nežli jsem přišel, byl jsem si v kuchyni vzít kafe. Byl tam kuchař, kterého jsem se ptal: „Kolik času potřebuješ, aby ses dostal domů?“ – „Hodinu a půl..“ – řekl mi. Půldruhé hodiny! A vrátí se domů, jsou tam děti a manželka... A musí se v hustém provozu dopravit přes město. Často se nám všem takto stává, že se cítíme sami. Cítíme na sobě tíži, která nás drtí, a ptáme se: je toto život? V našem srdci se rodí otázka: jak to udělat, aby naše děti, naši mladí, mohli dávat smysl svému životu? Proto i oni vidí, že tento náš způsob života je někdy nelidský a nevědí, jakým směrem se dát, aby život byl krásný a ráno byli rádi, že vstávají.

Když zpovídám mladé manžele, kteří mi povídají o dětech, vždycky se jich ptám: „Máš čas hrát si se svými dětmi?“ A častokrát slyším tatínka říkat: „Víte, otče, když jdu ráno do práce, ony spí a když se večer vracím, jsou už v posteli a spí znovu.“ - To není život! To je obtížný kříž. A nelidský! Když jsem

byl arcibiskupem v jiné diecézi, mohl jsem častěji než dnes mluvit s dětmi a mládeží, kteří trpí jako by byli sirotky! Myslím, že totéž se děje v Římě. Mladí přišli o jistou cestu, kterou se ubírat, o učitele, kterému důvěřovat, o ideály, jež jim zahřejí srdce, o naděje, které jim ulehčují námahy každodenního života. Jsou osiřelí, ale uchovávají ve svém srdci touhu po tom všem! Naše společnost je společností sirotků! Přemýšlejme o tom, je to důležité. Jsou sirotky, kteří nemají paměť rodiny, protože např. prarodiče jsou daleko, v domově důchodců, a postrádají tedy jejich přítomnost, onu paměť rodiny. Sirotkům dneška se dostává málo citu nebo příliš uspěchaného citu: tatínek je unaven, maminka unavena, jdou spát.... A stávají se sirotky! Chybí jim obdaření! Tedy to, co jsem říkal prve, ono obdaření tatínkem a maminkou, kteří umí ztratit čas, aby si s dětmi hráli. Potřebujeme smysl pro toto obdarování v rodinách, ve farnostech a v celé společnosti. A pomyslíme-li na to, že Pán se nám zjevil obdarováním, tedy milostí, je tato potřeba velmi důležitá. Lidské obdarování je jakýmsi otevřením srdce Boží milosti. Všechno je *gratis*. On nám přichází darovat Svoji milost. Avšak nemáme-li smysl pro obdarování v rodině, ve škole, ve farnosti, bude velmi těžké chápat, co je milost Boží, ona milost, která se neprodává, ani nekupuje, ale která je darem, Božím darem, samotným Bohem. A proto existují sirotci, protože postrádají obdarování.

Ježíš nám dal velký příslib: „Nenechám vás sirotky“ (*Jan 14,18*), protože On je cestou, kterou je třeba se ubírat, učitelem, jemuž třeba naslouchat, nadějí, která neklame. Jak nevnímat tento žár srdce, abychom řekli, zejména mládeži: „Nejsi sirotek! Ježíš Kristus nám zjevil, že Bůh je Otcem a chce ti pomoci, protože tě má rád.“ To je hluboký smysl křesťanské iniciace: zrodit k víře znamená zvěstovat, že nejsme sirotci. Vždyť společnost zapírá svoje děti! Například skoro 40% mladých Italů nemá práci... Co to znamená? Že Ty mne nezajímáš! Jsi materiálem na vyhození! Je mi líto, ale takový je život. I společnost činí z mladých sirotky! Pomyslete, co znamená 75 milionů mladých této evropské kultury, lidí mladších než 25 let, kteří nemají práci... Tato kultura je nechává osiřet. My však jsme lidem, který chce, aby jeho děti rostli s jistotou, že mají otce, že mají rodinu, že mají matku. Naše technologická společnost, jak říkal už Pavel VI., do nekonečna množí možnosti potěšení, zábavy a výjimečnosti, ale není schopna člověka přivést k pravé radosti. Tolik pohodlí, tolik krásných věcí, ale kde je radost? Abychom měli život rádi, není třeba jej vyplňovat věcmi, které se pak stanou modlami, potřebujeme, aby se na nás díval Ježíš. Jeho pohled nám říká: je krásné, že žiješ, tvůj život není zbytečný, protože je ti svěřen velký úkol. Toto je pravá moudrost: nový pohled na život se rodí ze setkání s Ježíšem.

Kardinál Vallini mluvil o této cestě misionářské pastorální konverze. Je to cesta, po níž se ubíráme, máme se ubírat a stále se nám dostává milosti, abychom se po ní mohli ubírat. Konverze není snadná, protože znamená změnu života, změnu metody, změnu mnoha věcí a také změnu duše. Tato cesta konverze nám dá identitu lidu, který dovede rodit děti a není lidem neplodným! Pokud jako církev neumíme rodit děti, něco nefunguje! Velká výzva dnešní církve je stát se Matkou: Matkou! Nikoli nějakou nevládní organizací se spoustou pastoračních plánů... ty sice potřebujeme, ale není to podstatné. Je to pomoc. K čemu? Pro mateřství církve: není-li církev matkou, pak se - ač je ošklivé to říci - stává starou pannou! A tak není plodná. (*potlesk*) Církev nejenom, že rodí děti, sama její identita spočívá v tom, že rodí děti, tedy evangelizuje, jak to říká Pavel VI. v *Evangelii nuntiandi*. Identita církve spočívá v tom, že evangelizuje čili rodí děti. Myslím na naši matku Sáru, která zestárla bez dětí; myslím na Alžbětu, manželku Zachariáše, která zestárla bez dětí; myslím na Noemi, další ženu, která zestárla bez potomstva... A tyto neplodné ženy nakonec děti dostaly, měly potomstvo. Pán je schopen to učinit! Církev pro to však musí něco učinit, musí se změnit, konvertovat, aby se stala Matkou. Má být plodná! Plodnost je milost, o níž musíme prosit Ducha svatého, abychom mohli postoupit vpřed v naší misionářské pastorální konverzi. Nejde o to jít hledat proselyty. Nikoli. Ne jít a zazvonit se slovy: „Nechcete vstoupit do asociace zvané katolická církev? Je třeba vyplnit formulář...“ A jeden člen navíc... Církev, jak řekl Benedikt XVI., neroste proselytismem, nýbrž přitažlivostí, mateřskou přitažlivostí, nabídkou mateřství, roste něhou, roste mateřstvím, svědectvím, které rodí stále více dětí. Naše Matka církve trochu zestárla... Netřeba mluvit o babičce církvi (*smích*), ale přece jen trochu zestárla... Musíme ji omladit! Musíme ji omladit, což však neznamená dovést ji k lékaři, který ji udělá kosmetiku. To ne! To není omlazení církve. Tak to nejde. Církev omládne tím, že dovede dát více dětí, stane se mladší, když se stane více matkou. Naše matka církve je láskou nás dětí. Být v církvi znamená být doma, s maminkou, u maminky doma. V tom je velikost zjevení.

Stárnutí, o kterém mluvil teď nevím zda don Giampiero nebo kardinál, je úbytek komunitního života, to je pravda. Individualismus nás odvádí od komunitního života a tím církev stárne. Chodíme navštěvovat instituci, která už není matkou a dává nám identitu jako fotbalové mužstvo. Patřím k tomu mužstvu: fandím katolické církvi! A k tomu dochází, když ubývá komunitní život, ubývá rodina. Musíme obnovit

paměť, paměť církve, která je Božím lidem. Chybí nám dnes smysl pro dějiny. Máme strach před časem, raději žádný čas. Žádná putování, nic. Všechno teď! Jsme v království nynějška, království příležitosti. Jenom tento prostor, prostor a žádný čas. Také v komunikaci: záblesk, moment, mobil a esemeska... Zkrácený a redukovaný jazyk. Všechno se dělá rychle, protože jsme otroky příležitosti. Je třeba obnovit paměť trpělivosti Boha, který v dějinách spásy nespěchal, provázel nás a kvůli nám upřednostňoval dlouhé dějiny, dlouhé roky jde s námi.

Nyní – později o tom řeknu, budu-li mít čas – povím jenom jedno slovo: přijetí! Ano, přijetí – a další, které jste zmínili vy – něha - Matka je něžná, umí pohladit... Když však vidíme ubohé lidi, kteří jdou do farnosti s tou či onou záležitostí a najdou někoho, kdo jim vyčíní a zavře před nimi dveře: „Ne, musíte nejprve udělat toto, zaplatit tolik a tak dále atd. Vezměte si tady ten papír a musíte udělat...“ Ne, takto se tito lidé necítí jako doma u maminky! Necítí! (*potlesk*) Možná si připadají, jako když zařizují něco na úřadě, ale nikoli jako doma u maminky. Farní kanceláře jsou vrátnicemi církve! Farní kancelář to jsou otevřené dveře do domu matky, nikdy ne zavřené! Dveře je možné zavírat mnoha způsoby. V Buenos Aires se jedné farní hospodyně říkalo tarantule... Víc neřeknu. (*potlesk*) Je třeba umět otevírat dveře v přítomném čase, je třeba přijetí a něhy.

Také kněží, faráři a kaplani mají mnoho práce a já chápu, že jsou někdy unaveni. Ale farář, který je příliš nervózní, nedělá dobře! Někdy to chápu, chápu... Jednou jsem musel vyslechnout jistou skromnou, velice skromnou paní, která v mládí opustila církev, a mezitím se stala matkou rodiny.. Vrátila se do církve a říká: „Otče, vystoupila jsem z církve, protože jsem jednou ve farnosti jako malá viděla přijít ženu s dítětem, která žádala faráře, aby jej pokřtil... Bylo to dávno a ne tady v Římě. A farář jí řekl, že ano, ale musí zaplatit. Žena však s sebou neměla peníze. Farář jí tedy řekl, ať si jde domů pro peníze a pak že dítě pokřtí.“ Toto mi řekla ta žena v Boží přítomnosti. Stává se to, ale v tom nespočívá přijetí! To je zavření dveří! Přítomnost potřebuje něhu a přijetí.

A budoucnost: naděje a trpělivost! Dosvědčovat naději: jděme vpřed. A rodina? To je trpělivost! Svatý Pavel nám k tomu říká: snášejte se navzájem (srov. *Gal 6,2*). Snášet se.

Ale vraťme se k textu. Lidé, kteří přicházejí vědí, že církev díky pomazání Duchem svatým opatruje odkaz Ježíšova pohledu. A my jej máme nabízet všem. Když přijdou lidé do farnosti – možná se opakují, protože jsem se pustil jinudy a vzdálil se od textu – jaký postoj musíme mít? Nejprve musíme přijmout všechny velkodušně, s otevřeným srdcem jako v rodině a prosit Pána, aby nás uschoпил mít účast na těžkostech a problémech, s nimiž se mládež často setkává.

Máme mít srdce Ježíše, který „když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře“ (*Mt9,36*). Uviděl zástupy a pocítil soucit. Rád sním o církvi, která žije Ježíšovým soucitem. Soucítit znamená trpět společně, cítit to, co cítí druzí, doprovázet v tomto citění. Taková je matka církev: hledí své děti soucitem. Církev má srdce bez hranic, ale nejen srdce; má také pohled, něhu Ježíšova pohledu, který je často výmluvnější než spousta slov. Lidé často, aniž by o tom věděli, čekají, že se jim u nás dostane tohoto Ježíšova pohledu, onoho klidného, přívětivého pohledu, který proniká srdce. A jak to zde řekli vaši zástupci, celá farnost musí být přívětivým společenstvím, nejenom kněží a katecheté. Celá farnost má přijímat...

Musíme znovu promyslet, jak jsou naše farnosti přívětivé a zda časy našich aktivit usnadňují účast mladých, zda jsme schopni mluvit jejich jazykem a chápat se možností hlásat evangelium i v jiných prostředích (sportoviště, nové technologie). Budme smělí v rozvíjení nových způsobů, jimiž se naše společenství stanou domy, které mají neustále otevřené dveře. Avšak po přijetí musí následovat jasná *nabídka víry*, často třeba nevyslovená, ale obsahující postoj, který dosvědčuje instituci zvanou církev či farnost, jež dýchá vírou v Pána Ježíše.

Poprosím vás, abyste studovali dobře věci, o kterých jsem mluvil, tedy onu osiřelost, a abyste studovali, jak obnovit paměť rodiny, jak dosáhnout toho, aby farnosti byly hřejivé, oplývaly obdarováním a nebyly pouhými příležitostnými institucemi. Aby byly dějinné, aby byly cestou pastorální konverze. Ať v přítomném čase dovedly přijímat svoje děti s jemnocitem a posílat je vpřed s nadějí a trpělivostí!

Mám moc rád kněze, protože dělat faráře není snadné! Snadnější je dělat biskupa než faráře... Protože my biskupové máme stále možnost zaujmout odstup nebo se skrýt za „Jeho excelenci“ a to nás chrání!

Avšak dělat faráře, když ti klepou na dveře a říkají: „Otče, toto, otče tady, otče tam...“ To není snadné! Když někdo přijde mluvit o problémech v rodině nebo o úmrtí anebo když přijdou „děvčata z charity“ a začnou mluvit proti „katechetkám“... Není snadné být farářem!

Chci však říci jedno, už jsem to řekl dříve: italská církev je silná díky farářům. Díky farářům! Farářům, kteří mají dnes jiný systém, ale kteří spali s telefonem u postele a vstávali v kteroukoli hodinu, aby šli za nemocným. Nikdo neumíral bez svátostí... Bližní! Bližní faráři! Ti po sobě zanechali paměť evangelizace!

Pomysleme na matku církev a povězme naší matce církvi, co Alžběta řekla Marii, když se stala matkou čekající dítě: „Jsi šťastná, protože jsi uvěřila!“

Chceme církev víry, která věří, že Pán je schopen činit ji Matkou a dát jí mnoho dětí; naši svatou matku církev. Děkuji.

Závěrečný pozdrav po požehnání:

Děkuji vám za vaše přijetí. Mnohokrát také děkuji za trpělivost. Pracujte dál. A děkuji sboru, který slaví třicet let... Byl vynikající. Pozdravme sbor! Mám na vás jednu prosbu, abyste se za mne modlili. Mám to zapotřebí, protože tato práce není snadná. Včera jsem některým z vás říkal, že je to nezdravá práce, modlete se tedy za mne. Moc díky.

Generální audience

18.6.2014

Církev: Bůh formuje lid

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Dnes začnu cyklus katechezí o církvi. Je to tak trochu jako když syn mluví o své matce, o svojí rodině. Mluvit o církvi znamená mluvit o naší matce, naší rodině. Církev totiž není nějaká samoučelná instituce nebo soukromá asociace či nevládní organizace a tím méně je třeba zužovat ji pouze na klérus nebo Vatikán. Kněží jsou součástí církve, ale církev jsme všichni. Nelze ji tedy redukovat na kněze, biskupy či Vatikán. Ti jsou součástí církve, ale církev jsme všichni, všichni jsme rodinou, všichni patříme k matce. Církev je skutečnost mnohem širší, otevřená celému lidstvu. Nevzniká v nějaké laboratoři, nevznikla znenadání. Založil ji Ježíš, ale je lidem, který má za sebou dlouhé dějiny, a přípravu, která začala ještě před Kristem.

1. Tyto dějiny či „prehistorie“ církve nacházíme již na prvních stránkách Starého zákona. Kniha Geneze praví, že Bůh vybral Abrahama, našeho otce ve víře, požádal jej, aby odešel ze svojí pozemské vlasti a šel do jiné země, kterou mu ukáže (srov. *Gen 12,1-9*). Bůh takto nepovolává samotného Abrahama jakožto jedince, ale od počátku také celou jeho rodinu, příbuzné a veškeré služebnictvo jeho domu. Jakmile je na cestě – a takto se vydává na cestu církev – Bůh potom ještě rozšíří tento obzor, obdaří Abrahama svým požehnáním a přislíbí mu potomstvo, jež bude početné jako hvězdy na nebi a písek na mořském břehu. Toto je první důležitá danost, že totiž počínaje Abrahamem *Bůh vytvoří lid, aby nesl Jeho požehnání všem rodinám země*. A v tomto lidu se narodí Ježíš. Bůh vytváří tento lid, církev na cestě a v tomto lidu se narodí Ježíš.

2. Druhý elementem je, že to není Abrahám, kdo kolem sebe vytváří lid, nýbrž Bůh dává život tomuto lidu. Obvykle se člověk obracel na božstva ve snaze překonat distanci a prosit o podporu a ochranu. Lidé prosili bůžky, božstva. V tomto případě však dochází k něčemu neslýchanému: *iniciativy se chopil samotný Bůh*. Slyšíme: sám Bůh klepe na Abrahamovy dveře a říká: jdi dál, odejdi ze své země, vydej se na pouť a já z tebe učiním velký lid. A toto je počátek církve, v tomto lidu se rodí Ježíš. Bůh se chápe iniciativy, oslovuje člověka a navazuje s ním spojení, nový vztah. Někdo se může zeptat: „Jak je to, otče? Bůh k nám promlouvá?“ – Ano – „A my můžeme mluvit k Bohu?“ – Ano. – „Můžeme konverzovat s Bohem?“ – Ano. Nazývá se to modlitba, ale Bůh je tím, který to započal. Takto Bůh tvoří lid se všemi, kteří slyší Jeho Slovo a vydávají se na cestu s důvěrou v Něho. Jedinou podmínkou je důvěřovat Bohu. Církev se tvoří, když důvěřuješ Bohu, nasloucháš Mu a vydáváš se cestu. Boží láska *předchází* všechno. Bůh je vždycky první, přichází před námi, On nás předchází. Prorok Izaiáš či

Jeremiáš - nepamatuji se dobře – říkal, že Bůh je jako květ mandlovníku, protože je to první strom, který na jaře kvete. Znamená to, že Bůh vždycky rozkvétá před námi. Když přicházíme, On nás čeká, On volá, On nás uvádí na cestu. Vždycky má před námi náskok. A toto je láska, protože Bůh nás vždycky očekává. – Někdo možná řekne: „Ale, otče, já tomu nevěřím. Kdybyste věděl, jak špatně jsem žil.. Jak si mohu myslet, že mne Bůh očekává?“ – Bůh tě očekává. A jsi-li velký hříšník, očekává tě tím více a s láskou o to větší, protože On je první. V tom spočívá krása církve, že nás totiž přivádí k Bohu, který nás očekává. Předchází Abrahama, předchází také Adama.

3. Abraham spolu se svými slyší Boží povolání a vydají se na cestu, třebaže přesně nevědí, kdo je tímto Bohem a kam je chce dovést. To je pravda, neboť Abraham se dal na cestu s důvěrou v tohoto Boha, který jej oslovil, ale neměl nějakou knihu teologie, aby nastudoval, kým tento Bůh je. Důvěruje, důvěřuje lásce. Bůh mu dal pocítit lásku a on důvěřuje. Neznamená to však, že tito lidé byli vždycky přesvědčení a věrní. Naopak, od začátku se vyskytuje odpor, stažení se do sebe a svých zájmů a pokušení smlouvat s Bohem a řešit věci po svém. A to jsou zrady a hříchy, jež poznamenávají cestu tohoto lidu dějinami spásy, jež jsou *dějiny věrnosti Boha a nevěrnosti lidu*. Bůh však neochabuje, Bůh je trpělivý, má obrovskou trpělivost a současně stále svůj lid vychovává a formuje jako otec svého syna. Bůh putuje s námi. Prorok Ozeáš říká: „Šel jsem s tebou a učil tě chodit jako otec svoje dítě“ (srov. Oz 11,3-4). To je krásný obraz! A tak je tomu s námi: On nás učí chodit. A stejně se chová k církvi. I my totiž, třebaže máme předsevzetí následovat Pána Ježíše, činíme denně zkušenost se sobectvím a tvrdostí svého srdce. Jakmile však uznáme, že jsme hříšníci, Bůh nás naplní Svým milosrdenstvím a Svojí láskou. A odpustí, vždycky odpouští. A právě tak nám umožňuje růst jako lid Boží, jako církve. Není to naší šikovností, není to našimi zásluhami – my jsme nepatrní – avšak každodenní zkušeností toho, jak nás Pán má rád a pečuje o nás. To nám umožňuje cítit, že jsme Jeho, v Jeho rukou a umožňuje nám růst ve společenství s Ním a mezi sebou. Být církvi znamená cítit, že jsme v rukách Boha, který je otcem a miluje nás, laská, očekává a dává nám pocítit svoji něhu. A to je krásné!

Drazí přátelé, takový je plán Boží. Když Bůh povolával Abrahama, zamýšlel vytvořit svojí láskou požehnaný lid, který ponese Jeho požehnání všem národům země. Tento plán se nemění a stále se uskutečňuje. V Kristu byl naplněn a také dnes jej Bůh dále uskutečňuje v církvi. Prosme tedy o milost věrně následovat Pána Ježíše, naslouchat Jeho Slovu a být každý den připraveni jako Abraham odejít do země Boha a člověka, do naší pravé vlasti a tak se stát požehnáním, znamením Boží lásky ke všem jeho dětem. Líbí se mi myšlenka, že by synonymum další jméno, které můžeme jako křesťané nosit, mohlo znít: žehnající lidé, muži a ženy, kteří žehnají (dobrořečí). Křesťan má svým životem vždycky dobrořečit, dobrořečit Bohu, dobrořečit všem. My křesťané jsme lid, který dobrořečí a umí dobrořečit. To je krásné povolání.

Homilie

19.6.2014

Žít zkušenost víry, znamená nechat se živit Pánem

Homilie papeže v den slavnosti Těla a Krve Páně, baz. sv. Jana na Lateránu

„Hospodin, tvůj Bůh...tě nasýtil manou, kterou jsi neznal“ (Dt 8,2).

Tato Mojžíšova slova se vztahují k dějinám Izraele, jehož Bůh vyvedl z Egypta, z domu otroctví, a po čtyřicet let vedl pouští do zaslíbené země. Když se v této zemi vyvolený lid usadil, dosáhl jisté autonomie a určitého blahobytu, byl vystaven *riziku zapomnění* na smutnou minulost překonanou Božím zásahem a Jeho nekonečnou dobrotou. Proto Písmo nabádá, aby si *připomínal* celou tuto cestu pouští za hladu a útrap. Mojžíš vybízí k návratu k podstatnému, ke zkušenosti naprosté závislosti na Bohu, který měl jejich život ve svých rukou, aby člověk pochopil, že „nežije pouze chlebem, ale že může žít vším, co vychází z Hospodinových úst“ (Dt 8,3).

Kromě fyzického hladu zakouší člověk jiný hlad, který nemůže být zasycen běžným pokrmem. Je to hlad po životě, po lásce a věčnosti. A znamená *many* – stejně jako celá zkušenost exodu – v sobě obsahovala také tuto dimenzi. Byl to předobraz pokrmu, který uspokojí tento vnitřní hlad, který v člověku je. Tento pokrm nám dává Ježíš, ba dokonce *On sám je živým chlebem*, který dává život světu (srov. Jan 6,51). Jeho Tělo je skutečný pokrm pod způsobou chleba; Jeho Krev je skutečný nápoj pod způsobou vína. Není to prostý pokrm pro nasycení našich těl, jako mana. Kristovo Tělo je chlebem

posledních časů. Je schopno dávat život, věčný život, protože podstatou tohoto chleba je Láska.

Eucharistie komunikuje Pánovu lásku k nám. Je to láska tak obrovská, že nás živí sama Sebou; láska, jež obdarovává a je pokaždé k dispozici hladovějícímu člověku, jenž potřebuje obnovit svoje síly. Žít zkušenost víry, znamená nechat se živit Pánem a stavět svůj život nikoli na materiálních dobrech, nýbrž na nepomíjivých skutečnostech: darech Božích, Jeho Slovu a Jeho Těle.

Podíváme-li se kolem sebe, zjistíme, že se *nabízejí mnohé pokrmy*, které nepřicházejí od Pána a které zdánlivě zasytí více. Někteří se sytí penězi, jiní úspěchem a samolibostí, jiní mocí a pýchou. Avšak pokrmem, který nás opravdu živí a nasytí, je ten, který nám dává Pán! Pokrm, který nám nabízí Pán, se od ostatních liší a možná nám nepřipadá tak chutný jako požitaviny, které nabízí tento svět. Sníme tedy o jiných jídlech jako židé na poušti, kterým se stýskalo po masu a cibuli, které měli v Egyptě, přičemž ale zapomínali, že tyto pokrmy požívali ze stolu otroků. Ve chvíli takovýchto pokušení sice měli paměť, ale byla to nemocná paměť, vybírává paměť. Otročská paměť.

Každý z nás se dnes může zeptat: a já? *Kde chci jíst?* U kterého stolu chci jíst? U Pánova stolu? Anebo sním o tom, že budu jíst chutné pokrmy, ale v otroctví? Jaká je moje paměť? Ta, která hledí k Pánu, který mne zachraňuje, nebo k česneku a cibuli v otroctví? Jakou paměť živím svou duší?

Otec nám říká: „Živil jsem tě manou, kterou jsi neznal“. Obnovme tuto paměť a učme se rozpoznávat falešný chléb, který zavádí a rozkládá, protože je plodem egoismu, soběstačnosti a hříchu.

Za chvíli půjdeme v *procesí* za Ježíšem skutečně přítomným v eucharistii. Hostie je naše mana, kterou nám Pán dává Sebe samého. Obraťme se k Němu s důvěrou: Ježíši, braň nás před pokušeními světského pokrmu, který z nás činí otroky, onoho otráveného pokrmu; očisti naši paměť, aby nebyla vězněna egoistickou a světskou vybíravostí, nýbrž aby byla *živou pamětí Tvé přítomnosti* v dějinách Tvého lidu, pamětí, která se stává památkou Tvého vykupitelského gesta lásky.
Amen

20.6.2014

Papež: Jasně ne drogám a jejich legalizaci

Vatikán. Petrův nástupce dnes přijal účastníky 31. mezinárodní konference protidrogových útvarů (*International Drug Enforcement Conference*), která se v těchto dnech konala v Římě. Na pět set jejích delegátů ze 129 zemí se zabývalo otázkou odhalení finanční struktury obchodu s narkotiky a problematikou praní špinavých peněz, pocházejících z narkoobchodu.

„Akcí z obchodu s narkotiky jsou možná ty, které na trhu nejvíce vynášejí. A to je tragické.“

Navázal papež František na téma konference a poté opět velice zřetelně vyslovil svůj postoj v otázce legalizace drog:

„Droga se nepřemáhá drogou. Droga je zlo, kterému nelze ustupovat nebo přistoupit na kompromis. (...) Legalizace takzvaných „lehkých drog“, a to i částečná, nevede k předpokládaným účinkům a kromě toho je přinejmenším sporná na legislativní úrovni. Náhradní drogy pak neznamenají dostatečnou terapii, nýbrž jsou skrytým způsobem, jak se jevu poddávat.“

Zdůraznil papež a zopakoval své rozhodné „ne“ jakémukoliv typu drog, včetně lehkých. To však značí jasně „ano“ životu, lásce, druhému člověku, vzdělání, sportu, pracovním příležitostem. Pokud se tato „ano“ naplní, nezbude místo pro drogy, alkoholismus a další závislosti, podotkl papež a poukázal na každodenní činnost katolické církve v protidrogových centrech.

„Sama resocializace však nestačí, je nutné pracovat na prevenci. (...) Příklad mnoha mladých lidí, kteří se chtějí zbavit závislosti na drogách a usilují o znovu vybudování svého života, nás podněcuje k tomu, abychom na budoucnost pohlíželi s důvěrou.“

Petrův nástupce: Náboženská svoboda je možnost hledat pravdu

Vatikán. Náboženská svoboda byla tématem mezinárodního symposia, jehož účastníky přijal dnes papež František. Ten ve své promluvě poukázal na „jeden z nejdůležitějších dokumentů Druhého vatikánského koncilu – *Dignitatis humanae* – O náboženské svobodě.“

„Rozum rozpoznává v náboženské svobodě základní právo člověka, které odráží jeho nejvznešenější důstojnost, totiž možnost hledat pravdu a přilnout k ní, a také neodmyslitelnou podmínku rozvinutí vlastního potenciálu. Náboženská svoboda se netýká jenom myšlení a soukromého kultu. Je to svoboda žít – soukromě i veřejně - podle etických principů odpovídajících nalezené pravdě. Je to velká výzva v globalizovaném světě, kde slabé myšlení, jež je určitou nemocí, snižuje obecnou etickou úroveň a ve jménu falešného pojmu tolerance pronásleduje ty, kteří brání pravdu o člověku a její etické důsledky.“

Papež zdůraznil, že státní i mezinárodní právní řády jsou povolány uznat, zaručovat a chránit náboženskou svobodu, která je právem, jež vnitřně patří k lidské přirozenosti a její důstojnosti svobodné bytosti, ale je také indikátorem zdravé demokracie a jedním ze základních zdrojů legitimacy státu.

„Z hlediska poznatků rozumu potvrzených a zdokonalených zjevením a civilizačním pokrokem národů je nepochopitelné a zneklidňující, že ve světě dodnes trvají diskriminace a restrikce práv jenom kvůli příslušnosti a veřejnému vyznávání určité víry. Je nepřijatelné, aby z důvodů náboženské příslušnosti vznikala pronásledování a války.“

To zraňuje rozum, podkopává mír a pošlapává důstojnost člověka, řekl v závěru papež František dvěma stům účastníkům mezinárodního symposia o náboženské svobodě pořádaném římskou univerzitou LUMSA.

František kázal o svobodě srdce

Vatikán. Ježíš po nás chce, abychom měli srdce svobodné od peněz, samolibosti a moci – řekl papež František v ranním kázání v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil, že skutečné bohatství je takové, které umožňuje srdci zářit jako např. klanění se Bohu a láska k bližnímu a varoval před světskými poklady, které naše srdce činí těžkopádným a spoutaným.

„Neshromažďujte si poklady na zemi“ – tuto Ježíšovu radu z dnešního evangelia (Mt 6,19-23) vysvětloval dnes papež František. „Je to rada k obezřetnosti – řekl – protože pozemské poklady jsou nejisté, kazí se a stávají se kořistí lupičů. Jaké poklady měl na mysli Ježíš? – tázal se papež: V zásadě tři a vždy se k tomuto argumentu vracel“:

„Prvním pokladem je zlato, peníze, bohatství... S tím však nemáš jistotu, mohou ti to ukrást. Jisté nejsou ani investice. Přejde krach na burze a zůstaneš bez ničeho. A krom toho: copak tě nějaké euro navíc učiní šťastným. Bohatství je nebezpečný poklad... Je však dobrý, může posloužit mnoha dobrým věcem. Posunout rodinu vpřed. To je pravda! Avšak shromažďuješ-li jej jako poklad, ukradne ti duši! Ježíš se v evangeliu vrací k tomuto argumentu, k tomuto nebezpečí bohatství čili vkládání naděje do bohatství.“

Dalším pokladem je samolibost, pokračoval papež. Prestiž, nechávat se vidět - to Ježíš vždycky zavrhoval. Vzpomeňme, co říká učitelům Zákona a farizeům, když se postí, modlí a dávají almužnu, aby byli viděni. Samolibost je k ničemu, řekl papež a citoval sv. Bernarda: „Tvoje nádhera bude potravou červů.“ Třetím pokladem - pokračoval František – je pýcha, moc. Papež v té souvislosti zmínil dnešní první čtení o krutém konci královny Atalji (2 Král 11,1-4.9-18.20). „Její velká moc – komentoval – trvala sedm let, potom byla zabita. Byl konec moci. Kolik jen velkých, pyšných a mocných mužů a

žen skončilo v anonymitě, bídě či vězení – podotkl papež. Neshromažďujte proto peníze, zalíbení v sobě, pýchu a moc. Tyto poklady jsou k ničemu. Pán po nás chce, abychom si shromažďovali poklady v nebi“:

„Tady je Ježíšovo poselství: Je-li tvůj poklad v bohatství, samolibosti, moci a pýše, bude tvé srdce uvězněno tam! Tvé srdce bude otrokem bohatství, samolibosti, pýchy! Ježíš chce, abychom měli srdce svobodné! To je poselství dneška. Mějte, prosím, srdce svobodné – říká nám Ježíš. Mluví k nám o svobodě srdce. A jedině svobodné srdce může mít poklady v nebi: lásku, trpělivost, službu druhým, klanění se Bohu. To je skutečné bohatství, které nemůže být ukradeno. Jiné bohatství činí srdce těžkopádným. Uvěžňuje srdce, nedává mu svobodu.“

Otrocké srdce – dodal papež – není srdcem zářícím, bude temné. Shromažďujeme-li poklady na zemi, shromažďujeme temnoty, které jsou k ničemu. Takové poklady nám nedají radost, ale především nám nedají svobodu. Naproti tomu svobodné srdce září, osvětluje druhé a ukazuje cestu, která vede k Bohu.

„Zářící srdce, které není spoutané. Srdce jdoucí vpřed také dobře stárne, protože stárne jako dobré víno. Když dobré víno stárne stává se lepším. Avšak srdce, které nezáří, je jako nedobré víno. Čím více plyne čas, kazí se a stane se octem. Kéž nám Pán dá duchovní obezřetnost, abychom dobře chápali, kde je moje srdce, a k jakému pokladu přilnulo. A kéž nám udělí také sílu zbavit jej pout, je-li spoutáno, aby se stalo svobodným, zářícím a dávalo nám to krásné štěstí Božích dětí: onu pravou svobodu.“